

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

υπινιστόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρὰσχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ	ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
Ἐσωτερικὸς ἐτησίᾳ δρ. 12.— ἡμηνίως > 6,50 τρίμηνιος > 3,50 ἡ συνδρομὰ ἀρχοῦται τὴν 1ην ἐκάστου μηνός.	Ἐξωτερικὸς ἐτησίᾳ φρ. 15.— ἡμηνίως > 8.— τρίμηνιος > 4,50	ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ 1879 ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	Ἐσωτερικ. λεπ. 30. Ἐξωτερικ. λεπ. 36 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, ἐπίσης λεπ. 30 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ Ὁδὸς Ἐφραίμιδος δρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 26ος

Ἐν Ἀθήναις, 9 Νοεμβρίου 1919

Ἔτος 41ον.—Ἀριθ. 50

ΧΩΡΙΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ **HECTOR MALOT**
Βραβευμένο ἀπὸ τὴν Γαλλ. Ἀκαδημίᾳ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΖ'. (Συνέχεια)

Ὅταν ὁ μηχανικὸς τοὺς εἶπε πὺς εἴ-
χατε μόνο ἕξη, μιὰ ὀδυνηρὴ ἀπογοή-
ευση τοὺς ἐκυρίευσεν, ἀλλὰ καθένας δια-
ήρρησε καὶ κάποια ἐλπίδα πὺς ἀνάμεσα
τοὺς ἕξη,μποροῦσε νά'ταν κι' ἐκεῖνος
τοῦ γύρου...

Τοὺς εἶπε ὕστερα καὶ τὰ ὀνόματά μας.
Ἄλλοιμονο! Ἀπὸ ἐκατὸν εἴκοσι μη-
τέρες ἢ γυναῖκες, μόνο τέσσερες εἶδαν τὴν
λίπιδά τους νὰ πραγματοποιηθῇ. Πόση
ὀψη, πόσα δάκρυα!

Μὰ καὶ μεῖς σκεφθήκαμε τοὺς χαμέ-
ρους συντρόφους μας.

— Πόσοι σωθήκανε; ρώτησε ὁ θεῖος
ἄσπαρος.

Δὲν μᾶς ἀποκρίθηκαν.

— Ρώτησε τί γίνεται ὁ Πέτρος, εἶπε
Παγῆς.

Ἡ ἐρώτηση ἔγεινε, μὰ κι' αὐτὴ ἔ-
λεινε χωρὶς ἀπάντησιν.

— Δὲν θάκουσαν.

— Πές καλύτερα πὺς δὲν θέλουν
νὰ παντῆσουν!

— Ρωτῆστε, εἶπα τότε ἐγὼ, πόσον
καιρὸ εἶμαστε κλεισμένοι δῶ-μέσα.

— Δεκατέσσερες ἡμέρες! μᾶς φώ-
ταξαν.

Δεκατέσσερες ἡμέρες! Κανένας ἀπὸ
μᾶς δὲν ἐπίστευε πὺς ἤμαςτε περισσό-
τερες ἀπὸ πέντε-ἕξη.

— Δὲν θὰ μείνετε ὅμως ἀκόμα οὔτε
μιὰ. Κάμετε κουράγιο. Ἀς μὴ μιλοῦ-
με, γιατί χασομερᾶμε. Λίγες ὥρες ἀκό-
μα καὶ γλυτώνετε!

Μὰ κάθε τόσο ἡ ὁμιλία ξανάρχισε.

— Πεινᾶτε;

— Πάρα πολὺ!

— Μπορεῖτε νὰ περιμένετε; Ἄν εἴ-
χατε πολὺ ἐξαντλημένοι, θὰ σκάψουμε
μὴ στενὴ τρύπα καὶ θὰ σᾶς στείλουμε

ζουμί· μ' αὐτὸ ὅμως θάρχησι ἡ ἐλευθέ-
ρωσή σας. Ἄν βαστάτε, θὰ βγῆτε πρὶ
γρήγορα.

— Βαστοῦμε· κάμετε γρήγορα.

Ἡ λειτουργία τῶν βαγονιδίων δὲν εἶχε
πάψει στιγμὴ καὶ τὸ νερὸ χαμηλῶνε
πάντα κανονικῶς.

— Πές τους πὺς τὸ νερὸ χαμηλώ-
νει, εἶπε ὁ Δάσκαλος.

— Τὸ ξέρουμε, μᾶς ἀποκρίθηκαν· εἶτε
ἀπὸ τὸ καταΐθασμα, εἶτε ἀπὸ τὴ στοᾶ,
θὰ σᾶς ἔλθουμε . . . σὲ λίγο.

Τὰ κτυπήματα τῶν σφυρῶν ἔγειναν
πρὶ ἀδύνατα καὶ πρὶ προσεκτικῶς. Γιατί
εἰ ἐργάτες περίμεναν ἀπὸ στιγμὴ σὲ
στιγμὴ νανοῖξιν τρύπα καὶ, ἐπειδὴ τοὺς
εἶχαν, ἔξηγῆσαι τὴ
θέση μας, φοβοῦνταν
μήπως γίνονταν καμ-
μιὰ κατάρρευση πού,
πέφτοντας ξαφνικῶς στὰ
κεφάλια μας, μπο-
ροῦσε νὰ μᾶς πληγώ-
σῃ, νὰ μᾶς σκοτώσῃ
ἢ νὰ μᾶς πετάξῃ στὸ
νερὸ ἀνάκατα με τὰ
χώματα.

Ὁ Δάσκαλος μᾶς
ἐξηγήσε πὺς ἦταν κι'
ἄλλος φόβος: ἀπὸ τὸν
ἄερα. Μόλις ἀνοιγε
δηλαδὴ ἡ τρύπα, ὁ ἄε-
ρας μποροῦσε νὰ εἰσ-
ορμήσῃ σὰ σφαῖρα κα-
νονιοῦ καὶ νὰ αναποδο-
γυρίσῃ τὰ πάντα. Ἐ-
πρεπε λοιπὸν νὰ προσέ-
χουμε καλῶς, ὅπως ἐ-
πρόσεχαν κι' ἐκεῖνοι πρὶ ἔσκαδαν.

Τὸ τράνταγμα πρὶ προξενούσαν στὸν
ὄγκο τοῦ ὀρυκτοῦ τὰ κτυπήματα, ἔκολ-
λοῦσε τώρα ἀπὸ τὸ ἀπάνω μέρος τοῦ
ἀναιθάσματος κομματάκια κάρβουνο, πρὶ
κυλοῦσαν στὴν κατηγορίᾳ κι' ἔπεφταν
στὸ νερὸ.

Περίεργο πρᾶγμα! ὅσο ἐπλησίαζε ἡ
στιγμὴ τῆς σωτηρίας μας, τόσο πρὶ ἄ-
δυναμοὶ γινόμαστε. Ἐγὼ τοῦλάχιστο δὲν

μποροῦσα πρὶ νὰ σταθῶ στὰ πόδια μου
κι' ὅλο ξαπλωμένος στὴν καρβουνόσκο-
νη, ἔτρεμα χωρὶς νὰ κρυώνω. Τὸ χέρι
μου νὰ κουνήσω μὸς ἦταν ἀδύνατο.

Τέλος ἔσκόλλησαν καὶ μερικὰ πρὶ
μεγάλᾳ κομμάτι καὶ ἔπεσαν ἀνάμεσὸ
μας. Ἡ τρύπα εἶχε ἀνοίξει στὸ ὅλο
τοῦ ἀναιθάσματος κι' ἡ λάμψη τῶν λυ-
χνιδίων μᾶς ἐτύφλωσε.

Στὴ στιγμὴ ὅμως ξαναπέσαμε στὸ
σκοτάδι. Ἐνα ρεῦμα ἀέρος, ἕνα φοβερὸ
ρεῦμα, ἕνας σίφωνας, πρὶ πῆρε σβάρνα
κομματάκια κάρβουνο καὶ συντρίμια κάθε
λογῆς, τίς ἔσβυτε ὅλες.

— Εἶναι ὁ ἄερας, μὴ φοβᾶστε, θὰ
τίς ξανανάψουν. Περιμένετε.

Περιμένετε! Ἀκό-
μα νὰ περιμένουμε;...

Μὰ τὴν ἴδια στιγμὴ
ἕνας μεγάλος θόρυβος
ἀκούσθηκε στὸ νερὸ τῆς
στοᾶς καί, γυρίζοντας,
εἶδα μιὰ ζωερὴ λάμψη
πρὶ προχωροῦσε κατὰ
μᾶς.

— Θάρρος! Θάρρος!
μᾶς ἐφώνησαν.

Κι' ἐνῶ, ἀπὸ τὸ κα-
ταΐθασμα, ἔδιναν τώρα
τὸ χέρι ἔς ἐκεῖνους πρὶ
βρίσκονταν στὸ ἀπάνω
σκαλί, ἐφθασαν συγχρό-
νως καὶ σὲ μᾶς ἀπὸ τὴ
στοᾶ.

Ἐπὶ κεφαλῆς ἦταν
ὁ μηχανικὸς. Αὐτοῦς
σκαρφάλωτε πρῶτος στὸ
ἀναιθάσμα καὶ βρέθηκαν

στὴν ἀγκαλιὰ τοῦ πρὶν προφθάσαι νὰ πρὶ
λέξῃ.

Ἦταν καιρὸς· δὲν θὰ μποροῦσα πρὶ
νὰ βαστάξω οὔτε στιγμὴ.

Εἶχα κλείσει τὰ μάτια σὰ λιθοθυ-
μισμένος. Καταλάβαινα ὅμως πὺς μ'
ἐσῆκωναν, μ' ἐκουβαλοῦσαν, καί, ἄλλ
βγήκαμε ἀπὸ τὴ μεγάλη στοᾶ, πὺς μ'
ἐτύλιξαν με ζεστὰ ροῦχα.

Σὲ λίγο αἰσθάνθηκα σὰν ἕνα θάμπω

Ἐὸ μηχανικὸς, μ' ἔφερε μόνοι τοῦ ὡς τὰ
γραφεῖα τῆς Ἐταιρείας... Σελ. 394.)

μα, πού με ανάγκαζε ν'ανοίξω τὰ μάτια.
Ήταν τὸ εἶδος τῆς ἡμέρας. Ἦμασταν
ἐξω.

Ἐνα ἄσπρο πρᾶγμα ρίχτηκε ἀπάνω
μου: ἦταν ὁ Κάπης πού μόλις με εἶδε.
Ὁρμησε μ' ἕνα πῆδημα στὴν ἀγκαλιά
τοῦ μηχανικοῦ καὶ μοῦ ἐγλείψε τὸ πρό-
σωπο. Συγχρόνως αἰσθάνθηκα ὅτι κά-
ποιος μοῦ ἐπίασε τὸ δεξιὸ χέρι καὶ μοῦ
τὸ φίλησε: ἦταν ὁ Ματτίας, πού με ἀ-
δύνατη φωνὴ ἔλεγε:

— Ρεμῆ!...

Κοίταξα γύρω μου. Εἶδα τότε ἕνα
πλήθος ἀμέτρητο, παραταγμένο σὲ δύο
σειρές, πού ἄρριναν μεταξὺ τους ἕνα στε-
νὸ πέρασμα γιὰ μᾶς. Καὶ τὸ πλήθος
αὐτὸ στέκονταν σιωπηλὸ, γιὰ τοῦ εἶ-
χαν παραγγεῖλει νὰ μὴ μᾶς ταρώξῃ με
φωνές. Ἡ στάση τοῦ ὅμοιο καὶ τὸ βλέμ-
μα τοῦ μολοῦσαν ἀντὶ γιὰ τὰ χεῖλη του.

Στὴν πρώτη γραμμῇ, τὸ μάτι μου
πῆρε καί τι χρυσὰ πού ἐλαμπαν στὸν ἥ-
λιο. Ἦταν οἱ παπάδες τῆς Βάρσης, πού
εἶχαν ἔλθει στὴν εἴσοδο τοῦ ἀνθρακω-
ρυχείου νὰ δεηθῶν γιὰ τὴ σωτηρίαν μας.

Μόλις φανήκαμε, γονάτισαν στὴ σκό-
νη, — γιὰ τὸ δίστημα τῶν δεκατεσ-
σάρων ἡμερῶν, ἡ γῆ πού εἶχε βραχῆ
ἀπὸ τὸν κατακλυσμὸ, ἐπρόφθασε νὰ στε-
γνώσῃ.

Εἴκοσι χέρια ἀπλώθηκαν νὰ με πᾶ-
ρουν. Ἀλλὰ ὁ μηχανικὸς δὲν μ' ἔδωκε
σὲ κανένα. Καὶ περήφανος γιὰ τὸ θοῖαμ-
βό του, εὐτυχισμένος καὶ θαυμάσιος, μ'
ἔφερε μόνος του ὡς τὰ γραφεῖα τῆς Ἐ-
ταιρείας, ὅπου εἶχαν ἐτοιμάσει κρεβά-
τια γιὰ νὰ μᾶς δεχθῶν.

Ἦσαν ἀπὸ δύο ἡμέρες, περπατοῦσα
στοὺς δρόμους τῆς Βάρσης με τὸν Ἀ-
λέξη, τὸν Ματτία καὶ τὸν Κάπη, καὶ
ὅλοι οἱ ἄνθρωποι σταματοῦσαν σὲ πέρα-
σμά μου γιὰ νὰ με βλέπουν.

Πολλοὶ μ' ἐπλησίαζαν καὶ μοῦ ἐσφιγ-
γαν τὸ χέρι μὲ δακρυσμένα μάτια. Ἀλ-
λοὶ ὅμως ἔστρεφαν τὸ κεφάλι ἄλλοι.
Αὐτοὶ πενθοῦσαν κάποιον δικό τους: καὶ
ἀπὸ μέσα τους ἔως παραπονιόταν πι-
κρά, γιὰ τὴ νὰ σωθῇ ἕνα διτάρφανο παιδί
σάν καὶ μένα, καὶ νὰ χαθῇ ὁ εἰκογε-
νειάρχης, ὁ υἱός, ὁ ἀδελφός...

Ἀλλὰ καὶ ἀπὸ κείνους πού μ' ἐπλη-
σίαζαν, μερικοὶ ἦταν πολὺ ἐνοχλητικοί.
Με προσκαλοῦσαν νὰ μοῦ κάμουν τὸ
τραπέζι ἢ τοῦλάχιστο νὰ με τρατά-
ρουν κατὰ τὸ καφενεῖο.

— Νὰ μᾶς διηγηθῇς ὅσα πέρασες,
μοῦ ἔλεγαν.

Τοὺς εὐχαριστοῦσα χωρὶς νὰ δέχου-
μαι τὴν πρόσκληση. Δὲν μοῦ ἄρεσε κα-
θόλου νὰ διηγοῦμαι τὴν ἱστορίαν μου σὲ
ξένους ἀνθρώπους, πού ἐνοοῦσαν νὰ
μοῦ τὸ ξεπληρώσουν μ' ἕνα τραπέζι ἢ
μ' ἕνα ποτήρι μύρτα. Ἐπειτα προτιμῶ-
σα ν' ἀκούω παρὰ νὰ μιᾶν καὶ ἀκούγα
τώρα τὸν Ἀλέξη, ἀκούγα τὸν Ματτία,

πού μοῦ διουγοῦνταν τί ἔγινε στὴν ἐπι-
φάνειαν τῆς γῆς ὅσον καιρὸ ἤμουν θαμμέ-
νος στὰ βόθρα τῆς.

— Καὶ νὰ συλλογιέμαι πὼς ἐγὼ ἤ-
μουν ἡ αἰτία τοῦ θανάτου σου! μοῦ ἔλεγε
ὁ Ἀλέξης. Γιὰ τὸ εἶχα γιὰ πεθαμένο.

Ἐγὼ ὅμως δὲν τὸ πίστευα ποτέ,
μοῦ ἔλεγε ὁ Ματτίας. Δὲν ἤξερα ἂν
θαβγαίνεις ἀπὸ τὸ ἀνθρακωρυχεῖο ζωντα-
νός ἢ ἂν θὰ ἐφθάναν στὴν ὥρα γιὰ νὰ
σε σώσουν ἤμουν βέβαιος ὅμως πὼς δὲν
ἐστάθηκες νὰ πνιγῇς καὶ ἂν προχωροῦ-
σαν γρήγορα οἱ ἐργασίες, κάπου θὰ σ'
εὕρισκαν. Ἔτσι, ἐνῶ τὸ Ἀλέξης ἐκλαίει

ἀπελπισμένος, ἐγὼ τοῦδινα θάρρος. Ἀπὸ
μέσα μου ὅμως ἔλεγα: «Δὲν πέθανε, ὄχι»
ἀλλὰ μπορεῖ καὶ νὰ πεθάνῃ. Καὶ ρω-
τοῦσα με ἀγωνία ὅποιον εὕρισκα: «Πό-
σον καιρὸ μπορεῖ νὰ ζήτῃ κανεὶς χωρὶς
νὰ φάῃ; Πότε θὰ δειδαῖς τὸ νερό; Πότε
θὰ τελειώσῃ ἡ στοά;» Μὰ κανεὶς δὲν μοῦ
ἀπαντοῦσε ὅπως ἤθελα. Ὅταν σὰς ρώτη-
σαν τὰ ὀνόματά σας καὶ ὁ μηχανικός,

ὑστερ' ἀπὸ τὸν Καρρορῆ, φώναζε «Ρε-
μῆς!», ἔπεσα κάτω με κλάματα. Μοῦ
φαίνεται μάλιστα πὼς μ' ἐσταλαπάτη-
σαν λιγάκι, μὰ δὲν αἰσθάνθηκα τίποτα.
Τότε ἤμουν εὐτυχισμένος.

Κι' ἐγὼ καμάρινα πολὺ, βλέποντας
τὸν Ματτία νάχῃ τότε ἐμπιστοσύνη σὲ
μένα ὥστε νὰ μὴ θέλῃ νὰ πιττέψῃ πὼς
μποροῦσα νὰ πνιγῶ.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ.

Ἐνα μάθημα μουσικῆς.

Ἐκαμα φίλους σὲ ἀνθρακωρυχεῖο.
Τέτοιες κοινὲς ἀγωνίες ἐνώνουν γιὰ
πάντα τὶς ψυχές: ὑπορέουν μαζί, ἐλ-
πίζουν μαζί καὶ σὲ τέλος γίνονται
μια.

Ὁ θεὸς Γάσπαρος καὶ ὁ Δάσκαλος
μ' ἐπῆραν ἀπὸ μεγάλη συμπάθεια. Κι'
ὁ μηχανικός ἀκόμα, ἂν καὶ δὲν συμμε-
ρίστηκε τὰ βάρσά μου, μ' ἀγάπησε σάν
παιδί πού τὸ γλυτώνει κανεὶς ἀπὸ τὸ
χάρο. Μὲ προσκάλεσε σὲ σπῆτι τοῦ
καί, γι' ἀγάπη τῆς κέρης του, διηγή-
θηκα ὅλα ὅσα εἶδαμε καὶ ἐπάθαμε ἀπὸ
τὴ στιγμή πού ἀποκλεισθήκαμε σὲ τὸ Ἀ-
ναίδισμα.

Ὅλοι ἤθελαν νὰ μείνουν στὴ Βάρση.
— Ὅχι σοῦ βρῶ ἕνα σφυρῆ, μοῦ ἔλεγε
ὁ θεὸς Γάσπαρος, καὶ δὲν θὰ χωρισθῶ-
με πιά.

— Ἄν θέλῃς ἐργασία στὰ γραφεῖα,
μοῦ ἔλεγε ὁ μηχανικός, σοῦ βρίσκω.

Ὁ θεὸς Γάσπαρος τὸ εὕρισκε φυσι-
κώτατο νὰ ξαναγυρίσω σὲ ἀνθρακωρυ-
χεῖο, ὅπου ὁ ἴδιος ξανακατέβηκε σὲ λί-
γο, με τὴν ἀπάθεια τῶν ἀνθρώπων πού
εἶναι συνθηθεσμένοι νὰ ψηφοῦν καθεμέρα
τὸν κίνδυνον. Ἀλλὰ δὲν εἶχε καμμία ὀ-
ρεξὴ νὰ κρατήσω τὸ ἐπάγγελμα τοῦ κυ-
λιστῆ. Ὁρατὸ πρᾶγμα, πολὺ περίεργο
καὶ ἀξιοθέατο, ἦταν τὸ μεταλλεῖο: μὰ

ἴσχετὰ τὸ εἶχα ἰδῆ καὶ δὲν αἰσθανόμεν
τὴν παραμικρὴ διάθεσιν νὰ ᾤωμαι πάλι
σὲ κανένα ἀναίδισμα.

Δὲν ἤμουν καθόλου καμωμένος γιὰ
τὰ ὑπόγεια. Ἡ ζωὴ στὸ ὑπαιθρο, με τὸν
κύραν ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου, ἔστω
καὶ νὰ χιονίζῃ, μοῦ ταίριαζε καλύτερα.
Αὐτὸ εἶπα σὲ θεὸ Γάσπαρο καὶ σὲ
Δάσκαλο, πού ὁ ἕνας ἀπόρησε καὶ ὁ ἄλ-
λος λυπήθηκε γιὰ τὴν ἀντιπάθειά μου
πρὸς τὴν ἐργασία τοῦ ἀνθρακωρυχείου.
Κι' ὁ Καρρορῆς πού με ἀπάντησε, μοῦ
εἶπε πὼς εἶμαι ἐξοησμένος.

Στὸ μηχανικὸ δὲν μποροῦσε νὰ πῶ πὼς
δὲν μοῦ ἄρεσαν τὰ ὑπόγεια, ἀφοῦ μὲ
ἔδιν' ἐργασία στὰ γραφεῖα. Ἐπρεπε νὰ
τοῦ πῶ ὅλη τὴν ἀλήθειαν καὶ τὸ ἔκαμα.

— Καλὰ, μοῦ ἀποκρίθηκε ἀφοῦ σὲ
τραβᾷ τόσο τὸ ὑπαιθρο καὶ ἡ ἐλευθερί-
α, δὲν ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ σ' ἐμποδίσω.

Ἀκολούθησε τὸ δρόμο σου, παιδί μου!
Ὅτι ἀγαποῦσα τὴ ζωὴ στὸ ὑπαιθρο,
ποτέ δὲν τὸ κατάλαβα ὅσο τις ἡμέρες
τοῦ ἀποκλεισμοῦ μας σὲ τὸ Ἀναίδισμα.
Δὲν συνειθίζει κανένας ἀντιμωρῆσαι
νὰ πηγαίνει ὅπου θέλει, νὰ κἀνῃ ὅ, τι
θέλῃ, νὰ εἶναι κύριος τοῦ ἐξουτοῦ του.

Ὅσον καιρὸ προσπαθοῦσαν νὰ με κρα-
τήσουν στὴ Βάρση, ὁ Ματτίας φαίνον-
ταν λυπημένος καὶ σκεπτικός. Τὸν ρω-
τοῦσα τί ἔχει καὶ μοῦ ἔλεγε πὼς δὲν ἔχει
τίποτα... Μόνο ὅταν τοῦ εἶπα ὅτι σὲ τρεῖς
ἡμέρες θὰ φεύγαμε, μοῦ ὡμολόγησε τὴν
αἰτία τῆς ἀνησυχίας του.

— Δὲν θὰ μᾶζίτης λοιπόν; ἐξάναζε,
κάνοντας νὰ μάγκαλισῇ.

Τοῦ ἔδωσα μιὰ καλὴ κατὰδα, τόσο
γιὰ νὰ τὸν μάθω νὰ μὴν ἀμφισβᾶλλῃ γιὰ
μένα, ὅσο γιὰ νὰ κρύψω τὴ συγκίνησή
πού μοῦ ἔσφιξε τὴν καρδιά, ὅταν ἀκούσα
τὴν κραυγὴ τῆς ἀγάπης του.

Γιὰτὶ μόνο ἡ ἀγάπη, καὶ ὄχι τὸ συμ-
φέρο, εἶχε προκαλέσει τὴν κραυγὴ ἐκεί-
νη. Ὁ Ματτίας δὲν εἶχε ἀνάγκη ἀπὸ
μένα γιὰ νὰ κερδίξῃ τὸ ψαμὶ του. Μπο-
ροῦσε ἐξαίρετα νὰ τὸ κερδίξῃ μόνος του.

Γιὰ νὰ πῶ μάλιστα τὴν ἀλήθειαν, εἶχε
φυσικὰ χαρίσματα, πού δὲν τὰ εἶχα ἐγὼ
στὸν ἴδιο βαθμὸ, κάθε ἄλλο! Καὶ πρῶ-
το, ἦταν πιὸ ἱκανὸς ἀπὸ μένα νὰ παίξῃ
ὅλα τὰ ὄργανα, νὰ τραγουδῇ, νὰ χορεύῃ,
νὰ παριστάνῃ. Ἐπειτα ἤξερε καλύτερ'
ἀπὸ μένα νὰ ὑποχρεῶνῃ τὴν ἀέντιμη ὀ-
μήγυρ' πού ἔλεγε καὶ ὁ Βιτάλης, νὰ
βάλῃ τὸ χέρι στὴν τσέπη. Μόνο με τὸ
γέλιο του, με τὰ γλυκὰ του μάτια, με
τὰ σπῆρα τοῦ δόντια, συγκινοῦσε καὶ τὶς
ψυχρότερες καρδιές καὶ, χωρὶς νὰ γυ-
ρεύῃ τίποτα, γεννοῦσε στοὺς ἀνθρώπους
τὴν ἐπιθυμίαν νὰ δίνουν. Εὐχαριστοῦ-
σαν νὰ τοῦ προξενοῦν εὐχαρίστηση. Αὐ-
τὸ ἦταν τόσο ἀληθινόν, ὥστε τὸν καιρὸ
πού γύριζε με τὸν Κάπη, τότε πού ἐγὼ
ἔκανα τὸν κυλιστὴν τοῦ ἀνθρακωρυχείου,
ὁ Ματτίας κατάφερε νὰ μαζέψῃ δε-

καοκτὼ φράγκα πού ἦταν βέβαια κατὰ τί.
Ἐκατὸν εἰκοσι ὀκτὼ πού εἶχαμε,
καὶ δεκαοκτὼ, ἔκαναν ἑκατὸν σαράντα-
ἑξή. Δὲν μᾶς ἔλειπαν λοιπὸν παρὰ τέσ-
σερα φράγκα γιὰ ν' ἀγοράσουμε τὴν ἀ-
γελάδα τοῦ Βασιλόπουλου.

Δὲν ἔφευγα ἀπὸ τὴ Βάρση χωρὶς
λύπη, ἀφοῦ ἔπρεπε νὰ χωρισθῶ τὸν Ἀ-
λέξη, τὸν θεὸ Γάσπαρο καὶ τὸν Δά-
σκαλο. Μ' αὐτὴ ἦταν ἡ μοῖρα ἡ δική
μου: νὰ χωρίζομαι πάντα ἐκείνους
πού ἀγαποῦσα καὶ πού μοῦ ἐδειχναν
ἀγάπην.

Ἐμπρός!

Μὲ τὴν ἄρπα στὸν ὦμο, με τὸ σάκ-
κο στὴ ράχη, νὰ μας πάλι στοὺς δρό-
μους τῆς ἐξοχής, με τὸν Κάπη χαρού-
μενο νὰ κυλιέται στὴ σκόνῃ.

Ὁμολογῶ πὼς με βαθεῖα εὐχαρί-
στητη, ἔμα βγήκαμε ἀπὸ τὴ Βάρση,
πατοῦσα ἔξω δρόμο ἐκείνο πού ἀντη-
χοῦσε τόσο διαφορετικὰ ἀπὸ τὸ γεμάτο
λάσπη, ἔδαφος τοῦ ἀνθρακωρυχείου,
καὶ τί ὠραῖος ἥλιος, καὶ τί ὠραῖα
ζέντρα!...

(Ἐπεται συνέχεια)

Α' ΔΗΜΗΤΡΗΣ

Στὸ χωριό μας, πού δὲν εἶναι
καὶ ὁμορφότερο στὴν πλάση,
μᾶς ἀφῆσαν οἱ γονεῖς μας
μιά γερόντισσα ἐκκλησιά.
Δὲν τῆς ἔχουμε φικασμένο
μαρμαρένιο εἰκονοστάσι,
τὰ καντήλια τῆς δὲν εἶναι
χρυσοταλλένια καὶ χρυσά.

Φτωκὴν ντυμένους ἔχει
καὶ τοὺς γέροντες τῆς παπάδας.
Ταπεινοὶ καὶ δύο τῆς ψάλλτες
εἶναι, ἀλήθεια, ἐργατικοί.
Στὰ μονάλια τῆς μεγάλης
δὲν ἀνάβουμε λαμπάδες.
Τὸν Ἀφέντη Ἀνδριμάτη
τὸ μικρὸ κεράκι ἄρκει!

Κι' ὅπως στὸ μικρὸν τῆς χώρος,
πού ὅλους καὶ ὅλους δὲν μᾶς πιάνει.
Τοῦ Θεοῦ τὸ μεγαλεῖο
τὸ αἰσθάνομαι τραγόν!
Πουθενὰ πιὸ μυρωμένα
δὲν καπνίζει τὸ λιβάνι —
Πουθενὰ τὸ καντηλάκι
δὲ σπιδάει πιεὶ φωτεινόν.

Τὴν καλὴ μας ἐκκλησιόπουλα!...
Ὅλοι μας ἐκεῖ στὴ μέση
Χριστιανοὶ στὴν κολυμπήθρα
γίναμε κλαψαριστά.
Θὰ γελάσουμε μιὰ μέρα
καὶ γαμπροὶ στὴν ἴδια θέσιν —
Θὰ σπαράσουμε μιὰν ἄλλη
με τὰ μάτια μας κλειστά...

Καὶ στὸν Ἀδὴ, πού ἡ ψυχὴ μας
φτερωτὴ θὰ περιτρέχῃ,
Θὰ γενοῦμε νὰ ἰδοῦμε
τοὺς ἄγιους τοὺς σεβαστοὺς
Ἀπαράλλαχτους, ἀλήθεια,
ἐστὶ ὅπως αὐτὴ τοὺς ἔχει
στὴς ἐυλένιες τῆς εἰκόνης
φτωκικὰ ζωγραφιστοὺς!

Γ. ΑΘΑΝΑΣ

ΡΗΝΟΥΛΑ Η ΑΘΥΡΟΣΤΟΜΗ

Κωμωδία μονόπρακτῃ

(Συνέχεια καὶ τέλος: ἴδε σελ. 388.)

ΡΗΝ. — Μὴ θυμῶνῃς, ἄλλῃ φορὰ δὲ
θὰ τὸ ξανακἀμῃ.

ΓΙΑΝ. — Τὸ ἐλπίζω. Ἐν τῷ μεταξὺ
ὅμως αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτό μου ἄνω-
κάτω. Καὶ πρέπει αὐριο τὸ πρωὶ νὰ
σηκωθῶ ἡ ὥρα τρεῖς, γιὰ νὰ βοηθῇσω
τὸν κύριο.

ΡΗΝ. — Πῶς, ἡ ὥρα τρεῖς;

ΓΙΑΝ. — Ὅχι, ἤθελα νὰ πῶ... (Ἀπὸ
μέσα του.) Κόντεψα νὰ προδοθῶ. (Δυνα-
τά.) Ἦθελα νὰ πῶ: ἡ ὥρα πέντε!

ΡΗΝ. — Ἀλήθεια, τώρα τὸ θυμῆ-
θηκα: εἶναι τώρα κάμποσες μέρες πού
ἀκούω τὸν μπαμπά νὰ κατεβαίνει σιγά-
σιγά, μόλις σημάχνῃ ἡ ὥρα τρεῖς.

ΓΙΑΝ. (ἀπὸ μέσα του.) — Ἡ γλῶσ-
σα μου θέλει κόψιμο! Τί μου κατάρ-
ρε! (Δυνατά.) Ἐχετε λάθος, δεσποινίς.

ΡΗΝ. — Καθόλου. Ἄν ἦτον εἰλι-
κρινής...

ΓΙΑΝ. — Ἐγὼ: μὰ εἶμαι, εἶμαι εἰλι-
κρινέστατος. (Ἀπὸ μέσα του.) — Ἀς τὸ
σκάσω, νὰ μὴν πῶ καὶ ἄλλῃ κουταμάρα.
(Δυνατά.) Φεύγω, δεσποινίς, πάω νὰ
φορέσω τὰ καλά μου ρούχα.

ΡΗΝ. (τὸν φωνάζει). — Γιάννη... δὲ
θέλεις νὰ μοῦ πῆς...

ΓΙΑΝ. (βιαστικά). — Μὴ ναί! σὰς
εἶπα πῶς πάω νὰ στολιστῶ. Ἀντίο, δε-
σποινίς. (Φεύγει τρέχοντας.)

ΡΗΝ. (μόνη). — Πῶς; οἱ γονεῖς
μου ἔχουν μυστικά ἀπὸ μένα, καὶ τὰ
ἐμπιστεύονται τοῦ Γιάννη, πού δὲν εἶ-
ναι παρὰ ἕνας ὑπηρετῆς! Αὐτὸ εἶναι
κακό! αὐτὸ μὲ λυπεῖ!

(Ἐρχεται σιγά-σιγά ὁ Φραγκοῦλης,
βλέποντας τὴν Ρηνούλα.)

ΣΚΗΝΗ ΧΙ

ΦΡΑΓ. (ἀπὸ μέσα του). — Νὰ τὸ
κοριτσάκι τοῦ ἀγαπητοῦ μου ἐχθροῦ Λι-
ναρά. Ἄν εἶται ἐπιδέξιος Φραγκοῦλης,
θὰ μάθῃς βέβαια κατὰ. (Δυνατὰ πρὸς
τὴν Ρηνούλα.) — Τί βλέπω; τί παρα-
τηρῶ; Ἡ δεσποινίς Ρηνούλα, τὸ ὄμορ-
πο κορίτσι, ἔχει δάκρυα στὰ μάτια! μή-
πως, ἔπαθε τίποτα ὁ ἀγαπητός, ὁ ἄξιος,
ὁ καλὸς κύρ Λιναράς;

ΡΗΝ. (σφογγίζοντας τὰ μάτια). —
Ὅχι κύριε... δὲν πιστεύω τοῦλάχιστο.

ΦΡΑΓ. — Τόσο τὸ καλύτερό! με ἡ-
συχάζετε. Μήπως λοιπὸν ἡ ἀξιοτίμη
σύζυγός του, ἡ ἀγαπητὴ σας μαμμὰ;...

ΡΗΝ. — Ὅχι.

ΦΡ. — Ἀναπνέω. Ἄ! τοὺς ἀγῶν-
τόσο! τί ἐξάρετοι γείτονες!

ΡΗΝ. — Ἀλήθεια;

ΦΡ. — Δὲν ἔχουν φίλο πιὸ ἀρωτι-
μένο, πιὸ πιστὸ ἀπὸ μένα.

ΡΗΝ. — Μὰ τότε πῶς γίνεται καὶ
δὲ σὰς βλέπω ποτέ στὸ σπῆτι μας.

ΦΡ. (ἀπὸ μέσα του). — Πονηρὴ πού
εἶναι! (Δυνατά.) Ἄ! ἀγαπητὴ μου δε-
σποινίς, γιὰ εἶμαι σάν τὸν ταπεινὸ
τὸν μενεξέ: κρύβουμαι πάντα μὰ ρωτῇ-
στε τὴ Ν. κολέτα, αὐτὴ ξέρει τὴν ἀπο-
σίωσή μου στοὺς γονεῖς σας.

ΡΗΝ. — Ἡ Νικολέτα δὲν μοῦ μίλη-
σε ποτέ γιὰ σὰς εἶναι ὁμοζήτησι πὼς
εἶναι τόσο ἀσηχημένη!

ΦΡ. (γελώντας). — Χέ!... χέ! χέ! ἄς
τὴν δικαιώσουμε λοιπόν. (Ἀλλάζει τό-
νον.) Τώρα πού με γνωρίζετε, μπορῶ
νὰ μάθω γιὰτί κλαίετε πού ὀλίγου
ΡΗΝ. (με δισταγμό.) Γιὰτί... οἱ
γονεῖς μου μοῦ κρύβουνται... γιὰτί ἔχουν
ἕνα μυστικὸ ἀπὸ τὴν κόρη τους.

ΦΡ. — Μπᾶ! Κάνουν ἀσχημα... πολὺ
ἀσχημα... Κι' αὐτὸ τὸ μυστικόν;

ΡΗΝ. — Μπορῶ νὰ τὸ πῶ σὲ σὰς,
τὸν καλύτερό τους φίλο: κατὰ πρωὶ ὁ
μπαμπὰς κατεβαίνει σιγά-σιγά ἡ ὥρα
τρεῖς, καὶ βγαίνει ἔξω με τὸν Γιάννη,
χωρὶς νὰ ξέρῃ κανεὶς πού πάει.

ΦΡ. (ἀπὸ μέσα του). — Ἐπὶ τέ-
λους! τοὺς κρατῶ! (Δυνατά.) Πῶς!
δὲν ξέρετε τί πάει καὶ κάνουν, ὅταν
ὄλο τὸ χωριὸ κοιμᾶται ἀκόμα;

ΡΗΝ. — Ὅχι, δὲν ξέρω. δυστυχῶς!
ὁ Γιάννης πού τὸν ρώτησα, ἔφυγε γιὰ νὰ
μὴ μοῦ ἀπαντήσῃ.

ΦΡ. (ἀπὸ μέσα του). — Εἰρὼ ἄρκε-
τὰ γιὰ ν' ἀφανίσω τὸν Λιναρά, ἄς τὸ
σκάσω. Γρήγορα εἰς τὸ ἔργον! Ὁ δὲ δια-
δώσω μιὰ καλὴ συκοφαντίαν πού θὰ τὸν
κάμῃ νὰ χάσῃ ὅλη τὴν ὑπόληψή του.
(Φεύγει σιγά-σιγά χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ
ἡ Ρηνούλα, πού βλέπει τρία-τέσσερα
κορίτσια νὰ ἐρχονται πρὸς τὸ μέ-
ρος τῆς.)

ΣΚΗΝΗ ΧΙΙ

ΤΑ ΚΟΡΙΤΣΙΑ. — Ἐρχεται, Ρη-
νούλα; Σὲ περιμένουμε.

ΡΗΝ. — Σὰς ἀκολουθῶ, καλὲς μου
εἰλενάδες. Χάριτε, κύριε... Μπᾶ, δὲν
εἶναι πιά ἐδῶ!

ΤΑ ΚΟΡ. — Ποῖος λοιπόν;
ΡΗΝ. — Ἐνας φίλος τῆς εἰκογε-
νειάς μου.

ΕΝΑ ΚΟΡ. — Γρήγορα, γρήγορα!
νὰ ἡ συνοδεία πού ξεκινᾷ.

ΟΛΕΣ. — Πάμε. (Φεύγουν. Σὲ λίγο
ἐρχεται ἡ Κα Λιναρά.)

ΣΚΗΝΗ ΧΙΙΙ

Κα ΛΙΝ. — Περίεργο, πρὸ ὀλίγου
ἀπὸ τὸ παράθυρο, μοῦ φάνηκε πὼς εἶδα
τὴν Ρηνούλα νὰ μίλῃ μ' αὐτὸν τὸν Φραγ-
κοῦλη... Ὁ δὲ γελάστηκα, ἡ Ρηνούλα
δὲν τὸν γνωρίζει αὐτὸν

κάμανε την τιμή να είναι σήμερα ο πρώτος της συνοδείας και είναι δική, γιατί χάρη στις φροντίδες του, την διάκοση εργασία του και την εξυπηνάδα του, τα σιτάρια μας είναι τα καλύτερα του τόπου. (Ακούεται ένας θόρυβος από φωνές που μεγαλώνει ολοένα.)

Κα ΛΙΝ.—Τί είναι; 'Από πού έρχονται αυτές οι φωνές; (Νέος θόρυβος). Α! Θεέ μου! μά ξεφωνίζουν, φιλονεικούν, βλαστημούν! πρέπει να μάθω... (Κάνει να φύγει, μα αυτή τη στιγμή έρχεται η Νικολέτα και την εμποδίζει).

ΣΚΗΝΗ XIV

ΝΙΚ.—Σταθίτε, κυρία Λιναρά, μην πηγαίνετε!...

Κα Λ.—Τί θέλεις να πής;
ΝΙΚ.—Πώς αυτό θα σάς λυπήσει πολύ!

Κα Λ.—Τί λοιπόν; λέγε, εξηγήσου, σε διατάζω!

ΝΙΚ.—Νά, κυρία, πρό όλίγου ο κύριός μου πήγαινε με τη συνοδεία...

Κα Λ.—Το ξέρω, τον είδα.

ΝΙΚ.—Προχωρούσε με το χαμόγελο στα χείλη κι' έδινε το χέρι του σε όλους τους χωριανούς που στέκουνταν στις πόρτες των για να ιδούν πού περνούσε ή συνοδεία.

Κα Λ.—Και ύστερα; Τελείωνε.

ΝΙΚ.—Μά μόλις τους πλησίαζε, οι γυναίκες παίρνανε ένα ύψος περιφρονητικό, και οι άνδρες σούφροναν τα φρύδια, ή μπαίνανε μέσα στα σπίτια τους.

Κα Λ.—Τί σημαίνει αυτό; γιατί αυτές οι προσβολές;

ΝΙΚ.—Αυτό θέλησε να μάθω κι' ο κύριός μου. Και καθώς ο ψηλός ο Πέτρος έσπρωχνε πίσω το χέρι που του έδινε, ο κύριός μου τον άρπαξε από το μπράτσο και τον πρόσταξε να του πη την αίσια που τον υποδέχονταν με τέτοιες προσβολές.

Κα Λ.—Και τί αποκρίθηκε ο Πέτρος;

Ν.—"Οτι έλο το χωριό έμαθε πως ο κύρ Λιναράς σηκώνεται πριν ξημερώση, για να πάη να πουλήση το σιτάρι του στην πόλη και να ζημιώσει τους άλλους.

Κα Λ. (με αγανάκτηση).—Μά είναι φέμμα, είναι συκοφαντία! Ναι, όντω μέρες τώρα ο καλός μου Λιναράς βγαίνει έξω κάθε πρωί, ή ώρα τρείς, με τον Γιάννη, μα για ένα σκοπό φιλανθρωπικό, μεγαλόψυχο.

ΝΙΚ.—Είμαι βέβαιη.

Κα Λ. (ζωηρά).—"Ο καίμενος ο Λουκάς, που έμεινε χήρος με τέσσερα όρφανά, έπρεπε άρρωστος έδώ και δεκαπέντε μέρες. Ταμπέλια του υποφέρανε από την άπουσία του, κόντευε να χαθί

όλος ο τρύγος, όταν ο Λιναράς είπε στον Γιάννη: «Παλληκάρι μου, αν θέλεις, θα κλέβουμε μερικές ώρες από τον ύπνο μας. Δουλεύουμε πολύ, θα δουλέψουμε περισσότερο, μα ο τρύγος του καίμενου του Λουκά θα σωθί ή φτώχεια δε θα μπη στο σπίτι του και τα όρφανά δεν θα υποφέρουν ούτε από την πείνα, ούτε από το κρύο!»

ΝΙΚ.—Α! αυτό είν' έκτακτο! Θυμάσαι! (Νέος θόρυβος από φωνές).

Κα Λ.—Ακόμα φωνάζουν... Τρέμω!

ΝΙΚ. (βλέπει προς τα παρασκήνια).—Α, κυρία, εκείνος είναι, ο καίμενος, ο καίμενος ο Λουκάς...

Σύρθηκε στην πλατεία, μιλεί στο πλήθος... χωρίς άλλο φανερώνει την αλήθεια, τη λαμπρή διαγωγή του κυρίου μου.

ΠΟΛΛΕΣ ΦΩΝΕΣ.—Ζήτω ο Λιναράς!... Ζήτω ο καλός μας φίλος Λιναράς!...

ΝΙΚ.—Νά! νά!—άκούτε; Όλος ο κόσμος φωνάζει: «Ζήτω ο Λιναράς!» Κυττάζετε, καθένας δίνει το χέρι του στον κύριό μου, ο ψηλός ο Πέτρος θέλει να τον σηκώσει θριαμβευτικά.

Κα Λ.—Α! τί ευτυχής που είμαι! τί υπέρφανη που είμαι! Μά ποιός λοιπόν διέδωσε αυτή τη συκοφαντία;

ΣΚΗΝΗ XV

(Έρχονται ο Γιάννης, κρατώντας τον Φραγκούλη από τον γιακά, και τα κορίτσια.)

ΓΙΑΝ.—Νά όμολογήσης, άκούς; να όμολογήσης, είδεμή σε λειώνω σαν το σκυλίη!

ΦΡ.—Μά, άγαπητέ μου φίλε, ξέρεις πολύ καλά πως όμολόγησα το πράγμα μπροστά σ' όλον τον κόσμο. (Από μέσα του.) Μένιζε ο άθλιος!

ΓΙΑΝ. (τόν σκουντά).—Αυτό δεν έχει να κάνει. Νά όμολογήσης ξανά. Έπανελάβες τη συκοφαντία σου δέκα φορές, μπορείς να την αναίρσεις δυό.

ΦΡ.—Καλά! Λοιπόν, όμολογώ, δι' εγώ είμαι που κατηγορήσα φέμματα τον Λιναρά πως θέλει να ζημιώσει τους άλλους γεωργούς, προς όφελός του. Και όρκίζομαι πως μετανοώ γιαυτό.

ΓΙΑΝ.—Α! μπράβο! Και τώρα κοίταξε να μη ξαναρχίσης τα ίδια, γιατί τότε θα σε πνίξω στάληθινά!

ΦΡ.—Όρκίζομαι μπροστά σε όλους πως δε θα το ξανακάμω. (Από μέσα του.) Αύριο θα φύγω από το χωριό. Θα προσπαθώ να γίνω τίμιος, μαυτό ίσως να κερδίζω περισσότερα.

ΣΚΗΝΗ XVI

ΡΗΝ. (έρχεται, και πλησιάζει σιγά-τήν Κα Λιναρά).—Άγαπητή μου μαμμά, έρχομαι να σε παρακαλέσω να με συχωρέσης. Έγώ είμαι ο ένοχος, γιατί εγώ είπα άσυλλόγιστα σ'αυτόν τον

άνθρωπο, πως έπαμπεξ έβγαине κά πρωί με τον Γιάννη.

Κα Λ.—Βλέπεις, Ρηνούλα, μπορεί να έβρη ή άθυροστομία; αυτό μάθημα άς σε ώρελήση, και μην ξεχνάς ποτέ!

ΡΗΝ.—Ω! θα το θυμώμαι πάντα μαμμά!

Κα Λ.—Πάμε τώρα να βρούμε το καλό μας Λιναρά, και να τον κάνου να ξεχάση τη λυπηρή σκηνή, της οπο έσδ ήσουν ή αίσια.

ΡΗΝ.—Φθάνει να με συχωρέση πως κι' εκείνος.

Κα Λ.—Νά είσαι βέβαιη, κόρη μου, γιατί ή καρδιά του πατέρα κρύβει πότα μέσα της θησαυρούς ανεξικακίας.

Αύλαία

(Έκ του Γαλλικού).

Κ. Γ. ΠΑΤΡΙΑΡΧΟΠΟΥΛ

ΑΛΛΗ ΠΑΣΤΑ

"Έξυπνη, επιμελής, εύτακτη, γλυκή μίλητη 'ς τις συμμαθήτριές της και πάν-πρόθυμη να τις βοηθήση σε κανένα πρόβλημα ή να τους σιγοψιθυρίση κρυφά καμιά χρονολογία, σαν εξεταζόντανε 'ς τ' ιστορία, ή Πιπίτσα Β..., θά ήταν πραγματικώς ή τελειότερη μαθήτριά του κόσμου, αν δεν είχε το ελάττωμα να είναι τρομερό κακογράφος.

—Αχ, αυτό το γράψιμό σου, Πιπίτσα! παραπονιότουνε πάντα ή δασκάλα της, πού μου κουράζει τα μάτια!... Δεν είναι κρίμα, τόσο καλή 'ς τα μαθήματα και να κάνης τέτοια όρνιθοσκαλίσματα; Κοίταξ' παιδί μου, να διορθωθείς!...

Κ' ή καίμενη ή Πιπίτσα κοκκινίζοντας από ντροπή και χαμηλώνοντας το κεφάλι έμοιαζε να όμολογούσε κ' ή ίδια πως ήταν κρίμα και να υποσχετεί πως θ' προσπαθούσε.

Κι' αλήθεια προσπαθούσε! Κάθε πο ήταν εύκαιρη έπαινε κι' άντίγραφε όλόκληρες σελίδες μόνο και μόνο για να διαρθεώση το γράψιμό της. Έπειδή όμως ή εργασία της αυτή γενότουνε εξεχλουθητικά με προκατάληψη και με πείσμα, άντί να γίνεται συστηματικά από λίγη, με ύπομονή, με προσοχή και μ' έλπίδα, έμνε εργασία άκαρπη. Έτσι τα παράπονα της δασκάλας, εξακολουθούσαν όσο πήγαινε και πιδ έντονα. Λίγο ίσως ακόμα και ο άλλος, λαζαν σε τιμωρίες. Η Πιπίτσα, άπελπισμένη πιά, έθελσε να θεωρή σαν ζωτικό κι' αξιοθαύμαστο πλάσμα, όποιον έγραφε καλλιγραφικά ή τουλάχιστον έκανε γράμματα κι' όχι όρνιθοσκαλίσματα.

Αχ πως σε ζηλεύω, Κική, πού γράφεις τόσο όμορφα! Μά να ζήτης, πέ μου, πως κάνεις και γίνονται τα γράμματα σου σαν υποδείγματα καλλιγραφίας; Έγώ μ' ό,τι μελάνι κι' αν πάρω, ό,τι πενίτσα κι'

αν βάλω, 'ς ό,τι χαρτί κι' αν γράψω, όρνιθοσκαλίσματα θα κάμω.

"Ετσι έλεγε κάποτε ή Πιπίτσα 'ς την συμμαθήτριά της Κική, πού ή καλλιγραφία ήταν το φόρτε της.—'Αμ' ήταν και γι' άλλο τίποτ' ή εύλογημένη!

Κι' ή Κική κολακευμένη, πού της ζήλευσαν κι' αυτής κάτι, αποκρίθηκε με προσποιητή μετριοφροσύνη:

—Μά δεν είναι και τίποτα σπουδαίο, θά συνειθίσης και σύ. Θέλεις να σου δείξω κι' εγώ;

"Α στάσου, να σου γράψω τις επικήρο λίδες 'ς τ' άριανά γραπτά μας! —Στάσου, τί έχουμ' αύριο; Πέμπτη; Αμπράβο! δεν έχουμε παρά άντιγραφή. Δός μου δώ το τετράδιο της άντιγραφής σου. θά σου κάνω άρχη κ' έσδ, έχοντας το υπόδειγμα, θά κάνης τα γράμματα σου όμοια μ' αυτό.

"Όλη της την τέχνη και την καλαισθησία εξάντλησε ή Κική 'ς αυτό το υπόδειγμα, πού έγινε τόσο καλό, ώστε, άμα το είδε ή Πιπίτσα ξέσπασε:

—Ω τί ώραίο!... Και τώρα οι δικές μου γρατζουνίες θά τ' άσχημίσουν. Αχ, τί κρίμα, τί κρίμα!... Άς μπορούσα κι' εγώ να γέμιζα καμιά φορά καλόκληρη σελίδα με τέτοια γράμματα!... Αχ κ' ή κυρία Έλπίδα (ή δασκάλα) θά λείη, πως είμαι άναίσθητη και τεμπέλα. Αχ, Θεέ μου!...

Η άπροσδόκητη αυτή έκρηξη της Πιπίτσας έκαμε να γεννηθή καμιά σατανική ιδέα 'ς το κεφάλι της Κικής.

Αν της έγραφε αυτή όλόκληρη τη σελίδα;...

Η δασκάλα τους μπορούσε να μη το καταλάβη. Μήπως ή ίδια δεν έβεβαίωσε την Πιπίτσα πως, άμα θ' άποφάσιζε να προσπαθήση με τα σωστά της, θά μάθαινε καλλιγραφία; Έ, λοιπόν θά πίστευε πως ή Πιπίτσα άποφάσισε. Κ' έτσι ή τελευταία θά γλύτωνε, ή καίμενη, από τα μαλώματα και τ' άδικα παράπονα και θά παίρνε πια όλόκληρο άριστή, πού θά το χρωστούσε λιγάκι και 'ς την Κική. Κ' έτσι αυτή με περισσότερο θάρρος θά μπορούσε να ζητάη τη βοήθειά της 'ς τα μαθήματα.

Υπήρχε, βλέπετε, άρκετή δόση ύστερόβουλίας 'ς την γενναία προσφορά της Κικής. Η Πιπίτσα όμως, ή καλή κι' άθώα, δεν την διέκρινε καθόλου. Κι' έτσι, άφου μ' όλη της την καρδιά εύχαρίστησε τη γενναία όψ' υχ ή φίλη, έπρόσθεσε πως δεν ήταν δυνατό να δεχθί, γιατί ή Κική θά της τα έγραφε σήμερα.

Αμ' αύριο, μεθαύριο; Θά τις καταλάβαινε ή δασκάλα τους και θά γινόντανε και ρεζίλι.

Μά ή καλωσύνη της Κικής υπερέβαινε τα όρια, πού της χάραζε ή Πιπίτσα.

(Έπεται το τέλος)

Ε. Α.

Η ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΤΟΥ ΑΡΛΕΚΙΝΟΥ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ υπό Ο. LE ROY]

Ι'. (Συνέχεια)

Οι στρατιώτες του Άστυνόμου είχαν άναιβή. Διό άπ' αυτούς κρατούσαν το χρηματοκιβώτιο, πού το άφισαν εκεί-χάμω' κι' άλλοι τέσσερες τους δεμένους και φειωμένους κλέφτες, πού τους άρτισαν κι' αυτούς στο πάτωμα της κουζίνας.

"Αδελφέ μου!... αδελφούλη μου!... (Σελ. 397 στ. α')

Ο Πιερρότος ανέβηκε τελευταίος. Κι' ή Κολομπίνα, πού τον είχε για χαμένο, για σκοτωμένο, μόρεσε να τον ιδή ζωντανό, σωό και άκέραιο. Απó τη μεγάλη της χαρά δεν ήξερε τί να κάμη. Τότε θυμήθηκε πως ήταν όμογαλακτος αδελφός της. Είχε λοιπόν το δικαίωμα να τον άγκαλιάση σε καμιά τόσο επίσημη και συγκινητική στιγμή. Έτσι, εκεί μπροστά σ' όλους, τον άγκάλιασε, και τον έφίλησε στα δυό μάγουλα, φωνάζοντας με δάκρυα:

—Αδελφέ μου!... αδελφούλη μου!... ζής λοιπόν; Αλήθεια, δεν μου έπαθες τίποτα; τί χαρά! τί μεγάλη μου χαρά!

Αλλά κι' έν άλλο πρόσωπο είχε μπη στην κουζίνα από την πόρτα του "Όταν φάνηκαν τα χρυσά νομίσματα..."

Το πρόσωπο αυτό το μαντεύεται. Ηταν ο μπάρμπα Μιστανφλουτός, πού τον έτράβηξαν οι φωνάρες του σπιτονοικοκύρη του.

—Λοιπόν, κύριε Κάσσανδρε, ρώτησε τότε πονηρά ο Πιερρότος, δεν έχετε καμιά περιέργεια να ιδήτε τα μούτρα των κλεφτών σας;

Νά πούμε την αλήθεια, όσο τους έβλεπε δεμένους στερεά κι' όσο ήξερε πως δεν έπρόφθαναν να του κλέψουν τίποτα, ο γέρω-φιλάργυρος δεν βιάζονταν και τόσο πολύ να γνωρίση τους κλέφτες. Το κάτω-κάτω, τί τον έμελε ποιοί ήταν; Φθάνει πού τους έπιασαν.

Με την έρώτηση όμως του Πιερρότου, θυμήθηκε πως του είχαν υποσχεθί καμιά έκπληξη, μεγάλη μάλιστα έκπληξη, και τότε του γεννήθηκε καμιά περιέργεια, πού τον έκαμε να πλησιάση με το κερί του και να σκύψη σ' εκείνους τους δυό, πού κείτονταν δεμένοι κι' άκίνητοι.

Αλλά μόλις τους έρριξε καμιά ματιά, τούπεσε απ' το χέρι το κερί κι' ο άνθρωπος κατάπληκτος άρτισε καμιά μεγάλη κραυγή. Μά τίποτα περισσότερο. Δεν μπορούσε ο κακόμοιρος να προσφέρη ούτε λέξη.

—Πώς σάς φαίνεται αυτό; τον ρώτησε ο Μιστανφλουτός με είρωνεία. Έχετε ακόμα διάθεση να κάμετε γαμπρό σας τον Υψηλότατο Ραντί-Γκρί;

Επιτέλους ο Κάσσανδρος μόρεσε να μιλήση:

—Ω, Θεέ μου! έτραύλισε. Άνήκουστο, άπίστευτο, καταπληκτικό!... Ένας μαρκήσιος;... Ένας πρίγκηπας;... Μά δεν μπορεί να το χωρέση νους ανθρώπου!

—Μάλιστα! αποκρίθηκε ο Άστυνόμος Ένας πρίγκηπας κι' Ένας μαρκήσιος!... Αμ δεν είναι περισσότερο από μένα κι' από σ'ας... Δεν λέτε καλύτερα δυό παληκνθρώποι, δυό κατεργαράτοι, δυό κακούργοι, πού ή σύλληψή τους θά προξενήση την πιο μεγάλη ευχαρίστηση στον κύριο Γενικό Διευθυντή της Άστυνομίας;

Ο Κάσσανδρος σήκωσε τα χείρια ψηλά και φώναξε: —Ω, ουρανά!...

Σε τί κόσμο και σε τί καιρό ζούμε!... Μά είναι φρικτό, φρικτό!... Ένας πρίγκηπας... Ένας μαρκήσιος... τόσο σημαντικά υποκείμενα... και να είναι κλέφτες!

Δύσκολα, βλέπετε, θά έβγαине άπ' το γέικο κεφάλι του σπιτονοικοκύρη ή ιδέα πως οι νοικάρηδες του δεν ήταν πρόσ-ωπα εύφηλης περιωπής.

Αλλά ο Άστυνόμος έκρινε ότι πριν αλλάξη γνώμη ο Κάσσανδρος, έπρεπε να γίνη καμιά άλλο, πιο βιαστικό. Και τού είπε:

(Έπεται συνέχεια)

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΔΗΣ

ζητήμα της πατρίδος του Σουφί, μόνον
γράφει: «Τὴν καταγωγὴν τοῦ Σουφί
διαμερισθεῖτον τὰ Κῦθηρα, ἡ Σίτος, ἡ
Σύρος καὶ μερικὰ ἄλλα μέρη. Αὐτοὶ
συμβέη καὶ συμβαίνει συχνὰ μὲ τὸν
ἐπιφανεῖ ἄνδρα... Τὸ βέβαιον εἶναι
ὅτι εἰς τὸ χωρίον τῶν Κυθήρων περὶ
ἀνέφικεν ἡ Ἀνταλοῦζα, ὑπάρχει οἰκο-
γένεια Σουφί, τῆς ὁποίας μέλητα
γνωρίζω μερικὰ μέλη. Ὅστε πειθαί-
τητα νὰ κατένευται καὶ ὁ ποιητὴς ἀπ-

—Καὶ τὰ θελεῖς τὰ ποῦν;
 ν, ἀφ' οὗ πᾶς μὲ σιδηροδόμοι;
 καταλὴ ἐπὶ τοῦ Ἀππελέρου Ἑλλήνων

Ν. Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ, Έκδοτης, 38 δόξας Εὐριπίδου, Ἀθήναι.

Τυπώνονται ὁλονὲν οἱ:

“ΦΟΙΤΗΤΑΙ,”

τοῦ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

εἰς χίλια μόνον ἀντίτυπα. — Τὸ βιβλίον θὰ εἴνε ἑτοιμον περὶ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου.

ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΙ ΕἶΝΑΙ ΑΚΟΜΗ ΔΕΚΤΟΙ

μέχρι συμπληρώσεως τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χιλίων.

Τιμᾶται ΔΡ. ΠΕΝΤΕ

τὰ Κύθηρα. Ἦθελα ὅμως νὰ ἤξευρα ποῖαν ἀπ’ ὅλας αὐτὰς τὰς πατρίδας πού τοῦ ἀποδίδουν. ἐθεώρει ὁ ἴδιος ὡς ἰδικήν του; Ἀὐτὸ δὲν τὸ ξέρω. Ὁ Σουεῖ; δὲν ἔλεγε ποτέ, διὰ νὰ μὴν ἀπαγορευτῇ ἴσως ἐκείνους πού τὸν ἐκαμάριζαν καὶ ὡς συμπατριώτην.

Σπαρφορτιστὲς, τὰ Εὐσεβία λογαριάζονται στὸ ἔτος πού τὰ ἐπῆρε ὁ διτγωνιζόμενος. Δὲν μπορῶ, δυστυχῆς, νὰ ὀρίσω ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν τῆς ἐκδόσεως τῶν «Φοιτητῶν». Ἡ ἐκτύπωσις τοῦ βιβλίου ἀρχισε μόλις τελείωσε ἡ πρώτη προθεσμία πού ἔδωσα πρὸς ἐγγραφήν (προτῆτερα, φυσικὰ, δὲν μποροῦσε, διὰτὶ δὲν ἤξευρα πόσα ἀντίτυπα ἔθα ἔχρειάζοντο). Εἰς τὸ τυπογραφεῖον μοῦ ὑπεσχέθησαν νὰ τὸ ἔχουν ἑτοιμον εἰς ἓνα μῆνα. Εἶπα λοιπὸν ἐκατὰ τὰς ἀρχὰς Δεκεμβρίου. Καὶ ἐλπίζω, χωρὶς νὰ εἶμαι βεβαίως, γιὰτὶ τὰ τυπογραφεῖα μας τώρα ὑποφέρουν ἀπὸ ἑλλείψιν ἐργατῶν. Γι’ αὐτὸ, καμμία φερόσα, ἀργεῖ καὶ ἡ «Διάπλασις».

Δαδωμένον Ποιτικὸν, δὲν μπορεῖ νὰ τὰ ὑποθέτης, θὰν τυχαίην νὰ μὴ σοῦ ἀπαντῶ, ἐκτός μόνον διὰτὶ ἐνοχλοῦν αἱ ἐπιστολαὶ σου. Ἀπαντήσεις μοῦ προξενούν πολλὰ μεγάλην εὐχαρίστησι. Ὅλα ὅσα ρωτᾷς, θὰ γίουν ἐντός ὀλίγου.

Ὁ Γαλάξιος Οὐρανός, — μοῦ γράφει ἡ Διλικία, — πού θέλει νὰ κάμουν τὴν ἀρχὴν σὲ εὐθύμα κομμάτια ὅσοι τὰ ζητοῦν, δὲν συλλογίζεται πὺς δὲν εἶναι τόσο εὐκόλο; Μπορεῖ νὰ μάρουν σου καὶ μένα τὰ φαιδρά, μὰ νὰ ἰδοῦμε ἂν μπορῶ καὶ νὰ γράφω τέτοια, ἄξια γιὰ τὴ Σελίδα μας.

Τίποτε δὲν θὰ ὀρελοῦσε, Πατριωτικῇ Ἐνωσί, ἂν τοὺς ἔβαζαν νὰ βεβαιώσουν διὰτὶ δὲν ἐδοκίμησαν ἀπὸ μεγαλύτερον ἀδελφόν κλπ. Σήμερα τόσοι καὶ τόσοι μὲ βεβαιώνουν ἐπὶ λόγῳ τιμῆς μάλιστα, διὰτὶ Ἀσκήσις σου εἶναι πρωτότυπος, ἰδικαί των καὶ ἀποδεικνύονται ἀντιγραμμένα! Διὰ τὴν ἑλλην σου πρότασιν, θὰ σκεφθῶ.

Ποῶς εἶναι ὁ Πρόεδρος τοῦ νέου Συλλόγου «Ἑρμῆς», πού ἰδρύθη στὸ Μεσολόγγι πρὸς διὰδοσίν μου; Δὲν μπόρεσα νὰ διαβάσω τὴν ὑπογραφήν σου, τὸν εὐχαριστῶ ὅμως, καὶ αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ μέλη διὰ τὴν ἀγάπην των.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἡ ἀναγνωστικῇ, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος, δρ. 2. Τὰ ἐγκρινόμενα ἡ ἀναγνωστικῇ ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1919. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Ἀ ἀνήκουν εἰς ἀγρία, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ εἰς κορίτσια.]

Νέα Ψευδώνυμα: Ἀλμα, κ. (ΔΚ). Κέρβερος, ἄ. (ΣΙ). Ἀφρομένης, ἄ. (ΕΝ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διὰ 1 ἕως 3 τὸ πολὺ προτάσεις λεπτὰ 50
Διὰ τὰς περιπέλους 10 λεπτὰ ἡ λέξις.

Μ. Μ. ἐπιθυμοῦν νὰ ταλλάξουν: ὁ Γιάννης Ἀγιάννης με Θεσσαλονίκη, Σβέντζι, Χρυσόδεμ., Δουκ., δὲ Λαμερμ., Φερμίστορ, Τρελ. Μακεδονοπ., Νερ. τ. Βοσπ., Σουλφίδα, Τρελ. Βοσποπ., Τζοκόντ., Ἐνδ. Νίκην, Τονφ. Παρθέν., Γοργόνη. Νίκην, Διλικαν, Τρελλοκόμ., Τριανταφυλλέν., Μπεστίνη, Δέναν, Φι. Χαμομ., Πυργαλινίδα, Ἀραπίν., Βασίλειο. τ. Ἐρμ., Σανδομαλ., Ἀφελή Χιωτοπ., Ἀνθεμίδα, Ναπιερκόφ., Γλυκ. Ἀνάμ., Ἰουδὶθ, Λημον. Ὑπαρξ., Νηρηίδα, Ἀδραν., Ἠλιόγεννη, Γαζιαν, Τρελλοφραν., Μαγεμ. Βιολί, Τρελ. Νησιωτοπ. — ἡ Φιλόπατρις Ἑλληνίς με Ἀτρώμ. Ἑλληνίδα, Μαγεμ. Βιολί, Δάτρ. τ. Διαιλ.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς, Πατρινο Ναυτοπούλου, (ἔστελ' α' σ' εὐχαριστῶ γιὰ ὅσα γράφεις.) Δοξασμένο Γιαταγάνι (καλὴ ἐπιτυχία) ναί, πάντα πρώτα τὰ μαθητήματα. Γ. Ε. Μαρ. (τὰς ἔλαβα.) Μακεδονικὸν Ἰδεώδες (30 λεπτὰ τὸ ἓνα.) Δάτρην τῆς Μουσικῆς (εὐγενικώτατο τὸ γράμμα σου) ἔξετελέσθησαν αἱ παραγγελίαι. Γρηγόριον Ε'. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ) προηγουμένη δὲν ἐλήφθη. Πατριδα τῶν Ἠρώων (δεκταί). Δαφροστεφῇ Βουλγαροκτόνον (προτιμήσεις δὲν κάμω) βαδίζω σύμφωνα με τοὺς κανονισμούς. Κόδριγκτων (εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἰδρυσιν τοῦ Συλλόγου) θερμὲς εὐχὲς γιὰ τὰ γενέθλια. Κέρβερον Πέτρον Κ. κλπ. κλπ.

Δούλαν Ι. Παπ., Ἀλ. Σίνδρες, Κ. Χούλην, Σαμουνοπούλου, Νικ. Φραγκ. (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἀνοίξα μετὰ τὴν 1ην Νοεμβρίου, θ' ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Συνέχεια τοῦ 183ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων 7)βρίου—Νοεμβρίου. Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 7 Ἰανουαρίου ἀλλὰ καὶ πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν ἀκόμη δημοσιευθῇ, ὅπως καὶ τῶν προηγουμένων φυλλατίων]

670. Δογοπαικτικὸς Δεξιόγραφος

Ἐν Ὑπάνω ἓνα δένδρον
Σκαρφαλύνει, ἀνιβαίνει,
Καὶ τετράποδο λιμναῖον
Ἀπ' τὸ δένδρον κατεβαίνει.
Ὁ δὲ λύτης, πού στὴ φράση
Τὸ κοιτάζει, μὲ ἀπορία
Καὶ μὲ στόμ' ἀνοικτὸ μένει.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Φαεδοντος

671. Στοιχειόγραφος

Τὶ συλλογίζσαι; ἔγω
Σὲ ἄγω καὶ σὲ φέρω...

Ἀν' μοῦ κοπῇ ἡ κεφαλὴ,

Ἐν' πρόσταγμα προσφέρω.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Ἐνδόξου Νίκης

672. Μεταγραμματος

Εἴμαι πόλις με τὸ Γά

Καὶ με τρώγεις με τὸ Γά.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρ. Ἐνώσεως.

673. Ἀνασυλλαβισμός

Τῆς Γραφῆς εἶμαι γυναίκα.

Ἀν' ἀνασυλλαβισθῶ,

Τῆς Γραφῆς γυναίκα ἄλλη

Ἐκκουσμένη θ' ἔλθω.

Ἐστάλη ὑπὸ θαλαίας Παυλακῇ

674. Ἀστήρ

* * * Νάντικατασταθὸν οἱ
* * * ἀστερίσκοι διὰ γραμ-
* * * μάτων οὕτως, ὥστε
* * * νὰ ἀναγνωσκονται: Ὁ-
* * * ριζοντίας, ποταμὸς
* * * τῆς Γαλλίας, καθέτως
* * * ὅρος τῆς Ἀσίας, δια-
* * * γωνίως δὲ ὁμηρικὸς

βασιλεὺς καὶ πρόσωπον τοῦ Εὐαγγελίου.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Μαγνὸν

675. Ἐπιγραφή

ΔΑΕΤΑ

ΔΑΓΑΠ

ΗΔΟΥΣ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τ. Συνεδρ. τ. Βερσαλλίων

676—680. Μαγικὸς Φθόγγος

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο συνεχῶν γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς μουσικοῦ φθόγγου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθῶν, ἂνε ἀναγραμματισμοῦ. ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Μία, Θαύμα, λύω, παλαῖα, κλημα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐνδόξου Γραμματιστοῦ

681. Διπλῇ Ἀκροστιχίς

Τὰ μὲν ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν τρομερὰν γυναίκα τῆς Ἀρχαιότητος, τὰ δὲ δεύτερα γράμματα λιπαρὸν ὕρρον φαγώσιμον:

1. Χρόνος ῥήματος. 2. Προφήτης. 3. Κράτος τῆς Εὐρώπης. 4. Ὀικανός. 5. Πέλαγος. 6. Νῆσος τοῦ Αἰγαίου.

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Διαιτολ. τοῦ Γυμνασίου

682. Φωνηεντόλιπον

λλ λ ν - τ - β ρ - β σ τ ζ

Ἐστάλη ἀπὸ τοῦ Τιμημένο Τουφεκί

683. Γρίφος

Χ στήμη Χ στήμης: φόρος

Ἐστάλη ὑπὸ Ἀποστ. Σ. Διελειμῆ

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλ. 37

495. Κομήτης (κόμη, τῆς.) — 496. Σκύμνος ὕμνος. — 497. Πλειάς — Ἀλπεῖς — Πλειάς.

498. Κ Τ Ο Ν Ο Σ Ο Ρ Σ
Υ Α Λ Ε Η Ι Υ Α Ρ
Β Ο Ξ Ι Σ Φ Ο
Σ Σ Α Σ

499. Τὸ φῶς ἡ ἡ σία. — 500. ΟΡΑΤΙΟΣ (ορα, ἄρτιος, Ταρας. Ἰος, Σαρος. — 501—505. Διὰ τὸν ἸΑΗ: αἰδ ἡ μ ω ν, σ ἰ δ η ρ ο ς, Εὐ ρ ἰ π ἰ δ η ς, ο ἰ δ ἡ μ α, ε ἰ δ ἡ. — 506. Α. ΑΘΗΝΑΙ — ΡΗΜΑΙ (ἈΡαχτός, ΘΗρα, ἩΜερα, ΝΑῦ πλιον, Αἰόκος.) Β. ΗΛΙΟΣ — ΣΟΦΙΑ (ἩΣαῦ, ΛΟμίδες, ἸΦιγενεία, Οἰδόπους, ΣΑμος.) Γ. ΑΡΗΣ (Ἀθηνά, Ρῆμαι, Ἡλιος, Σόφια.) — 507. Θνήσκε ὑπὲρ πατρίδος. — 508. Ἡ πολυτελεῖα συνεπιφέρει πέναν (ὅπ' ὦ λ ι - τ ε λ ε ι α - σὺν ἐπὶ φερ - ε ι π' ἐν ἡ ἀν.)

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

[Διὰ 1 ἕως 10 τὸ πολὺ λέξεις μάλιστα στοιχεῖα δρ. 2 (ὁ ἐλάχιστος δρος.) Πέραν τῶν 10 λέξ. 20 λεπ. ἡ λέξις με παχέα δὲ στοιχεῖα λεπ. 30 καὶ με κεφαλαῖα λεπ. 40. Ὁ χωριστὸς στίχος δρ. 1.]

[10'—644]

ΣΥΛΛΟΓΟΣ ὈΡΙΑΜΒΩΣ, ΠΕΙΡΑΙΕΥΣ

Σκοπὸς: διὰδοσις Διαπλάσεως καὶ συμμετοχῇ στὸ Δημοψήφισμα. Πρόεδρος, γραμματεὺς: Κόδριγκτων (ὁσιφίφιος Δημοψήφισματος). Ἀντιπρόεδρος, ταμίς: Ἐκκουστίς. Σύμβουλοι: Γεωργί; Παπαλουκάς, Σακαλῆς. Συνδρ. ἑτήσια 2,000, τρέμ. 0.60. Καταστατικὸν 10 λεπ. Ζητοῦνται ἀντιπρόσωποι. Θιοχ. Κριεζῆν, Φιλελλήνων 3. Πειραιῆ.

[10'—645]

ἩΡΩΣ ΤΩΝ ΔΟΛΙΑΝΩΝ

ΑΝΑΓΕΝΝΗΘΕΙΣΑ ΕΛΛΑΣ, ΚΟΔΡΙΓΚΤΩΝ

Ὑποψήφιοι Δημοψήφισματος, ὑποστηριζόμενοι ὑπὸ ἘΝΘΩΝΑΣ διὰ 800 ψήφων. Ψηφίστε τὰ νὰ βραβευθῇτε.

[10'—646]

Τὰ θερμὰ μας συγχαρητήρια στὴ Συντροφία ἘΝΘΩΝΑΣ καὶ τὴ φτωχῇ μας ὑποστήριξιν γιὰ τίς τόσο καινούργιες ἀσχολίες τῆς.

ΑΡΙΑ, ΞΕΝΟΣ ΝΕΑΝΙΑΣ

[10'—647]

ΔΗΛΟΣ: Γιὰ διαφόρους λόγους παραιτῶμαι τὴν προθεσμίαν τοῦ Διαγωνισμοῦ μου ὡς τὰ μέσα τοῦ Δεκεμβρίου.

[10'—648]

ΔΙΑΠΛΑΣΤΟΠΟΥΛΑ

Τὰ ἀδέρφια μας πραγματοποιοῦν τὸ Ὀνειρον τῆς Ἑλλάδος φηλὰ στὸ Μέτωπο με τὸ αἷμα των. Πραγματοπ. ἴστε το καί σεις με τὴν ψῆφον Σας.

ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

[10'—649]

Γοργὴ Ψαροπούλα, ἔγραψα. Μαγεμ. τικὸν Σελήνοφας, δέχομαι καὶ ἰ-υχαριστῶ. Λύρα τοῦ Ὀμήρου, ἀνταλλάσσουμε Μ. Μ.; — ΕΙΜΑΡΜΕΝΗ

[10'—650]

Γιὰ τίς εὐχάς, Ἰδανώδης, Δευτερά, Πουπέ, χίλια εὐχαριστῶ. Βενεταῖνικη Γονδολιέρα

[10'—651]

Μαγεμ. τικὸν Σελήνοφας, καλὴν πρόοδον στὰ Γαλλικά.

Ἀδελφὸς τοῦ Ὁραίου

[10'—652]

Βοσκοπούλα τοῦ Πηλίου, τετράδιο ἔστειλα πρὸ πολλοῦ. Πολὺ βία στήκατε. Τριανταφυλλένι